

Illustreret Familienblad.

Ole P. Western
Jan
1893

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 15.

Illustreret Familienblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forstub

Den 1ste April 1893.

Illustreret Familienblad
efstjæberes af E. Hulfsberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Paa Icen. Efter Tegning af Th. Graß.

Jerubanestuationer.

Af V. L.

(1870)

Det pøb, og Toget standsede; vi holdt ved en store Bystation. Her var den forønskede Summen af Menneskestemmer, Modtagelse og Afsted, Raaben, Ringen og Snakken i Munden paa hverandre; men nu havde jeg ingen Brug derfor. Jeg var saa tilstrækkeligt optaget af ganske andre Ting, at jeg knap sandsede, at vi var i Fart igjen, og at Rulpen var bleven næsten faldt med Passagerer, før min nye Ven lagde Haanden paa min Arm og sagde: "Maa jeg foreskille Dem for mine Venner, Broder X., Broder Y. og Broder Z., alle Kollegar og Medmissionærer, og alle paa Vej til vort Fællesmøde i Hamburg; og vendende sig til Vennerne præfenterede han mig som Broder V. L., med hvem han havde gjort Bekendtskab her i Rulpen, og som gjorde Rejsefølge med til Hamburg.

Nu blev samtalen livlig mellem Vennerne; der var meget at berette, om hvad der var passeret, siden man havde mødt hinanden sidst; hvordan det stod til med Livet i denne og hin Egn; om hvad Frugt af Arbejdet man havde faaet Naade til at se, og saa fremdeles. Undertiden tog jeg Del i samtalen, undertiden faldt jeg hen i mine egne dybe, tunge Tanker. Hvor glade, trygge og sikre syntes ikke disse Mænd; de vidste sig paa Guds Veje. — Og jeg — var det da virkelig muligt saaledes altid at være vis paa at være der, hvor Gud vil have en? og at gjøre og sige netop det, han vil? saadan i et og alt at lade Gud bestemme? at staa i et saadant Forhold til ham, at han leder en i stort og smaat, og være saa afhængig af ham, at man ikke selv tør gjøre et Skridt paa egen Haand? Vil Gud virkelig ogsaa lade sig bruge af en Menneske til Raadgiver i alle saadanne Hverdagslivets trivielle Smaating?

Saa, der staaar: "Jeg vil undervise Dig og lære Dig om den Vej, paa hvilken Du skal gaa; jeg vil give Raad over Dig med mit Dje." (Ps. 32.) Her er ingen Maalestok angivet for, hvor store Tingene skulle være for, at Gud vil tage sig af dem. —

Men der maa høre en vældig Lydhighed til under Ordet og Anden for saadan den ganske Dag; gjennem overfor alt, hvad der møder og hænder, stadigt at lade Gud raade, og en uhyre Narvaagenhed, ja, og — med et Ord: et uafbrudt Samliv med Gud. Kan det lade sig udføre i Praksis? "Bliver i mig, da bliver og jeg i Eder." — Der er det. — Ved at blive i Kristus vil det kunne lade sig gjøre. "Jeg er Vintret, I ere Grenene." Noget intimere Forbindelse kan ikke tænkes. Det maa da kaldes at leve i Kristus og af Kristus, og saa — ja, saa var jo alting muligt. I Skriften er der Vidnesbyrd nok derom og Vidner nok derpaa, og ofte har jeg med min Bibel for mig spurgt mig selv: men hvis det nu er muligt at leve et saadant helstøbt Liv i Gud og derved vinde al den Lykkelig og Fred og Kraft, som er forjættet for et saadant Liv, hvorfor da ikke gjøre Alvor af det? Hvorfor er jeg ikke med blandt dem, hvis Liv som Elias's bestaar i at "staa for Guds Ansigt" og vogte paa hans Vink?

Hvis det kan gøres, som bydes i 1 Pet. 5, 7: "Kaster af Eder's Sorg paa Gud; thi han har Omhu for Eder," eller Psal. 4, 4: "Glæder Eder i Herrens altid; atter siger jeg: glæder Eder," eller hvad Paulus selv gjorde: "Nu glæder jeg mig i mine Lidelser" 1 Col. 1, 23, hvorfor sidder jeg da her betyngt, modløs? Staaar der ikke i første Davids Psalme:

"Salig den Mand, hvis Lyft er Herrens Lov; han skal være som et Træ ved Vandbækken, og alt, hvad han gjør, skal han faa Lyfte til?"

Er jeg nu denne Mand ved Vandbækken, for hvem alting lykkes? Min Gud, min Gud!

"Det er din Sygdom, som er Skyld i det hele", hvister gamle Adam undskyldende; men en anden Stemme svarer ham: Du hører! den dybeste Grund er en anden, den, at mit Hjerte er ikke ret for Herren.

Nu frem med alt i Lyft, det koste, hvad det vil for Smerte. Jeg er bunden i Mørke og Frygt og lyg til Sjæl og Legem; men jeg vil bøje mig for Dig, Herre. Jeg vil din Sandhed. Jeg vil lade Ordet domme og tugte mig. Og saa forventer jeg din Naade! O, send mig Hjælp!

Mit Blif faldt paa min vis a vis, og det slog ned i mig: det er Gud, der har sendt denne Mand ud efter Dig for at bringe Dig ind paa sin Vej. Det er aabenbart, at han har et Budskab til Dig. "Hold Dig til denne Vogn, Filippus!"

"De tager vel med os ind i det nye kristelige Hjem paa St. Pauli?" her vendte min nye Ven sig til mig.

"Ja, gjerne," var mit Svar.

Paa den Maade kom jeg til Missionsmøde i Hamburg.

Jungen ved om Morgenen, naar han staaar op, hvordan Dagen og han vil ende.

Med sine, skjulte Traade styrer den trofaste Gud vore Veje!

Mindst af alt havde jeg anet, at min Dag skulle ende saaledes.

Hamburg og Missionsmøde! De to Ting havde endnu aldrig før staaet sammen i min Tanke.

Fra min Ungdom af, da jeg opholdt mig et halvt Aars Tid i Altona, har Hamburg været mig imod.

En By med Benge og Forretning som sin altbeherstende Interesse, maa nødvendigvis være en Materialismens By, hvor aandelige Interesser ville have en meget ufrugtbar Jordbund. Dette har altid frastødt mig, og en starp Handelskonkurrence med Kjøbenhavn fra Sektiaarene af gjorde just ikke Hamburg kjærere for os Danske. Dertil kom saa, at jeg formenten at have lidt nogen personlig Ydmygelse i Hamburg. Naar jeg nu paa mine mange Udenlandsrejser Gang efter Gang via Korsør-Kiel passerede igjennem Hamburg, uden at det nogeninde faldt mig med en Tanke ind frivilligt at opholde mig der, da fæstnede sig saa at sige min Modvillie mod Staden for hver Gang, jeg fik Dje paa den, og det Indtryk, man efter en gennemvæget Nat under Søsyngens Kvaler faar af et Sted, som man i Forvejen er forudindtagen imod, forskjønner just ikke Minderne.

Derfor nu ved Guds Aands Dragelse netop at føres til Hamburg med et vaagnende Haab om Lys og Hjælp, det var mig saa overvældende modsat alle mine Tanker og Forestillinger, at jeg maatte sige til mig selv, dette ligner Gud og hans Forelsker og slet ikke Menneskers Arrangements.

Bagpaa en Sporvogn, i Selskab med tyske Missionsærer inde i Vognen, holdt jeg saaledes hin mindeværdige Dags Aften mit Indtog i Hamburg.

Da vi havde fjørt et lidet Stykke fra Altona Banegaard, hvor vi var stegne ud, saa jeg min Ven Z. trække en Bundt Traktater op af Lommen og med uforstyrrelig Ro begynde at paanøde hver enkelt Passager i Sporvognen et Eksemplar. Stort Tableau! lutter forbløffede, forargede eller spodiske Minder; men man var overrumplet og taget med Storm. Mest forbitret var dog en Herre, som stod bagpaa ved Siden af mig; han dirrede formelig af Harm og foreholdt Konduktøren, at han burde stride ind og forbyde slikt Uvæsen, medens Z., der intet hørte til dette, med en Mine, som om det, han havde gjort, var den naturlige og ligefremmeste Ting af Verden, atter gav sig i Snak med sine Venner. Han er godt haardfør i den Slags Ting, tænkte jeg.

Jeg blev saa indbudt til at deltage i Missionsærens Møder og Forhandlinger, der iøvrigt var aldeles private, hvad jeg med en hjertelig Tak tog imod.

Og saa begyndte et Samliv med dem, som hørte jeg dem til, under Bøn og Guds Ords Betragtning Dag efter Dag, uden at der af nogen blev hentet til, at jeg var paa Rejse til Schweiz eller Italien.

Det blev Onsdag, Torsdag, Fredag, Lørdag, og jeg blev og blev, som om jeg hørte til Missionen.

Tiden var meget optagen, og Guds Ord flød rigeligt. Jeg lod dets Strøm gaa over mig med Dom over min Tilstand og mit Liv, hvor Dom over Menneskehjertet var dets Mening. Jeg tilstod for Gud, at det aldrig er de ydre Omstændigheder, der i Virkeligheden er Skyld i vor Fortrykthed og Bundenhed i Nød, men at det i sin dybeste Grund er i vort Forhold til ham, at Staden er at søge. Jeg begyndte at kalde Sygdomsaanden ved sit rette Navn, at se det gamle, selvste Liv i Aandens Sandheds Lys og at lade Ordet's tveæggede Sværd gaa løs paa Medlidensheden med mig selv, ja overhugge al Undskyldning, Forskjønnelse og Indvending.

Det gjorde voldsomt ondt; det spimlede undertiden for mig, som om jeg skulle dø; men dog var der en vis Fryd i det, en Forudsølelse af, at et Hav af Lys og Fred og Naade var bagved alt dette ræd-

seltsfulde Mørke. Undertiden duffede Anfegtelens forferdelige Uhyre op. Du er jo paa den Maade ikke noget Guds Barn — en Fantasi-Kristendom af eget Fabrikat er det, som Du har levet i nu snart en Menneskealder — Hykleri og Løgn — hvor tør Du sige, at din Sjæl er frelst? Men saa var det ligesom om Herren selv stod frem til mit Forbær og stillede sig imellem mig og Fienden. Jeg begyndte at forstaa, at jeg vel havde omvendt mig fra Verden, men ikke omvendt mig fra mig selv til Gud. Men Dryp for Dryp faldt der et Naadens Ord i Hjertet om Jesu Blod, som frelser ved sin Guddomskraft og tvætter ganske ren og dækker mod al Anklage, ja mod selve Satans Magt og Ligt. Og det begyndte at røre paa sig i min Sjæl med et forkømt Haab, som rejste sig, og en bunden Tro, der gispede efter at komme frem i Lyset. Og saaledes sad jeg der i Missionsærens Forsamling Dag efter Dag stille lyttende efter, hvad Gud vilde sige mig, og spejdende efter Hjælpen fra Naadens Hjem til at løse det Bunden i min Sjæl, og ingen cnebe, hvad der foregik i mig, eller saa den voldsomme Krise, som jeg gennemgik. Det gaar ofte saaledes jer i Liden: ved Siden af os sidder stille en Sjæl i Kamp paa Liv og Død, et Hjerte, som Lys og Mørke brødes i til en Eviighedsafgjørelse, uden at vi ane den.

Det var nu i Særdeleshed de Andagter, som Missionspræst R. holdt, der greb mig dybest og mægtigst. Jeg kunde gjerne giengive adskilligt af dem endnu, saa dybt gik det ned i min Sjæl.

Samtidig med Missionsærens Fællesmøde opholdt sig i Hamburg en vis Hr. Schrenk, tidligere Præst i Statskirken, nu, hvad man i Tyskland kalder Evangelist, det er Rejse-Missionær, og det tilmed den mest fremragende i Missionsæren. Han bliver af og til af Guds Venner i Hamburg kaldet dertil paa en 3 Ugers Tid ad Gangen og holder saa Vækkelsesmøder hver Aften i en stor privat Festsal. Til hans Aftensmøder gik nu ogsaa vi og desuden en Gang hver Dag til et lidet Privatmøde med ham i St. Ursas Kapel, hvor han faaet af Missionsærene et udsatte Spørgsmaal til sig om aandelige Ting, som han da paa staaende Fod besvarede.

Særlig disse smaa, private Sammenkomster var mig i høj Grad interessante og undertiden frugtbare for mit eget Liv. Schrenk gjorde Indtryk af at være en erfaren Kristen og en overlegen Mand, indgaaet i et fortroligt Samliv med Gud, og hans Svar paa stillede Spørgsmaal røbede ofte en Visdom, som jeg maatte beundre.

Det er mærkeligt, som det har en betagende Magt over en, naar man møder en af disse i vor Tid saa sjældne Hellige, som i al det daglige Livs Færd praktiserer dette at leve Kristus; hvis Lunge, Haand og Fod og hele Væsen er under den Helligaandens fine Lygt og Styre. Det drager til sig og giver en vældig Impuls til helligt Liv. det dommer vel ens eget Liv, men vækker samtidigt Begjæret efter Gud. Nærmere, altid nærmere ham — det bliver Sjælens Løsen; Løst efter bedre at forstaa ham og Lyft til at ofre, hvad det koster at komme ind i et saadant inderligere Samliv med ham, banker paa. Det er hellige Djebliske i Livet af uunverdig Eviighedsbetydning, og ubodelig Skade for Sjælen er det, naar saadanne forstyrres og udvikes. Det vil blive uendeligt at beklage paa den store Dag, naar alt skal opklares.

Hudson Taylor, den bekendte engelske Kina-Missionær, var engang i Kjøbenhavn og holdt Møde med Folk. Jeg hørte ham desværre ikke; men en Ven af mig, som har Guds Aand, og som havde været tilstede, beskrev det som noget, der havde gjort et mægtigt Indtryk paa ham. Det var ikke fordi det, Taylor sagde, var mærkværdigt; men der var om Manden ligesom en Atmosfære af noget Helligt, og i hans Maade at være paa og tale paa noget, der jagde en, at han stod Gud langt nærmere end de andre. Min Ven sagde: "Jeg fik en Fornemmelse af, at vi endnu er Børn i Kristo, men at vi her stod overfor en, der var naaet til Mand's Modenhed og Fylde, og jeg fik en umaadelig Lyft til at faa det ligedan."

Da de offentlige Møder, Schrenk holdt, var beregnede paa den store Masse, havde man ladet trykke en Mængde Indbydelseskort til Møderne, og disse blev nu daglig uddelte paa Gader og Stredes af Sagens Venner. Vore Missionsærer havde da ogsaa faaet deres Del, hvoraf de trofogen uddelte hver Gang, vi var paa Gaden, og som en Selvfølge stak man mig ogsaa min Del i Haanden. Her var en

ny Situation vokset ud af Jernbanesituationen, og det en som for mig var en streng Prøve.

Netop nu, medens jeg nedskriver disse Grindringer lyder Beretningerne om den Koleraepidemi, som for Tiden hjem søger dette samme Hamburg, særligt grusomme. Og for den, der kender noget til Gud og til hans udvalgte Folks Historie i den gamle Pagt, hvorledes han stadig maatte tugte det med Krig og Pest, vil det staa klart, at naar Herren sender en saadan Svøbe over Landene, da er det for at standse de Gjenstridige paa deres egne Beje og bringe dem til Besindelse; med et Ord for at kalde til Omvendelse og Tro. Men se hvilken Kontrast mellem disse to Former af Kaldelse, denne og da vi i al Stillehed listede os om paa Byens Gader med Jndbydelseskort til Schrenk.

Jeg og for sig var dette en ganske interessant Befilling, og for mig var den rig paa psykologisk Studium og Belæring; thi hver Gang, jeg havde at række min Haand frem med et Tilbud, gik der gennem min Sjæl det Spørgsmaal: „Vil han eller hun tage Sedlen? og hvilket Indtryk vil det gjøre, naar man ser hvorom det dreier sig? og endelig hvad Udtryk vil det give sig i Mine, Blik og Væsen? Jeg kunde ikke lade være at studere hver enkelt, Fysiognomi og Fremtræden før jeg gav den Sedlen og forsøge at beregne hvilken Medfart jeg vilde faa.

Saa i Grunden var dette jo intet mindre end en foretagen Prøve paa hver enkelt's Stilling til Gud.

Den første almindelige Erfaring, jeg gjorde, var den, at de travleste og de penest klædte Folk var de mindst modtagelige. De vægrede sig i Regelen ved at tage Kortet. Dette var nu ikke det værste; thi naturligvis maatte Berettigelsen til paa Forhaand at antage det for almindelig Reklame-Overføring tages i Betragtning. Værre var det, naar de med et foragteligt Udtryk kastede det fra sig, naar de saa, hvad det var.

Det var slemt. Arbejdsfolk, der ikke havde for travlt, og nysgjerrige Tjenestepiger sagde sjældent nej; men Børnene var dog vore bedste Kunder og efter mine Tanker gode Kolportører til videre Besørgelse.

Saa her var Stof til megen Belæring for os alle, men jeg maa videre.

Fær i Begyndelsen kneb det voldsomt for mig. Det var, som om min Arm blev lam, naar den skulde strækkes ud imod en, der saa mig rig og fornem ud, og som, hvis Vedkommende overhovedet tog Kortet, vilde maale mig med et Blik fuldt af Foragt, som en af de lavest stillede i Verden, en af dem, der lade sig leje til at dele Sedler ud paa Gaden for at friske Livet, eller for en Fanatiker; i denne Betydning noget nær det samme som gal.

Nu og da løb det mig kolbt ned ad Ryggen, eller Blodet stød mig op i Kinderne, alt efter om det var Mennekesfrygt eller kjødelig Samfølelse, der betog mig, og der maatte mangen liden Bøn og mangt et bange Suk til Herren til, før jeg fandt Mod. Min gamle Adam var aldeles ude af sig selv og forklarede mig med en fornuftmæssig, logisk Bektalenhed, som er hans Force, det vanvittige i hele denne falske Situation, jeg havde rodet mig ind i. Naar jeg saa frem i den myldrende Mennekesstrøm, jeg havde at passere Epidemier igennem, eller naar jeg drejede om et nyt Gadehjørne, da averterede han mig stadig om at møde hamburgiske Beskjendte og Forretningsvenner og lod mig vide, at han da saa sig nødt til at synke i Jorden af Skam.

Da jeg ikke gjerne vil gjøre mig bedre, end jeg var, maa jeg bekjende, at jeg lyttede saa meget til hans Tale, at den ofte overdøvede Vognrummelen og Spektaklet paa Gaden, saa at jeg gik som i en Døs, og havde det ikke været, at jeg var i Følge med de andre, Missionærerne, da tror jeg aldeles bestemt, at jeg var løbet derfra. Da det imidlertid var mere aandelig Forsængelighed overfor disse end Billighed til at tjene Herren, der afholdt mig derfra, bliver der endda ikke Spor af Ure tilovers for mig, hvorledes vi saa end regne.

Som sagt, Dagene gik hen, og Ugen sluttede. Jeg var endnu i Hamburg. Jeg var legemlig meget sig og lidende og næsten uden Søvn; saa kom Natten mellem Lørdag og Søndag, — den var skrækkelig. Feberen steg med hver langsom Time, som gik, og med den fæstnede sig min Beslutning at rejse bort, blot bort — ud i den vide Verden, ligemeget hvorhen, blot et Sted hen hvor ingen kjendte mig, hvor jeg kunde skjule mig i Byimlen og dø ubemær-

ket. Mørkets Magter rejste sig i mig som en Storm; ja, det blev til en hel Orkan, der rystede mig ligesom Stormen ryster et visjent, bladløst Træ, før den fælder det. Jeg fornam kun Skræk og Mørke. Alt var bleven Nat og Gud saa fjern, saa fjern. Det var Satan selv, som sigtede mig. Jeg mindes, at jeg om Morgenen, da jeg stod op, var besat med Vabler over hele Kroppen, som dog efter hver Times Forløb igjen forsvandt. Jeg aner forresten ikke, om dette kunde være frembragt ved Sjælekal og har aldrig spurgt nogen Kyndig derom. Søndag Morgen mødte jeg saa med Vennerne til Morgenkaffen, fuldt besluttet paa at byde dem Farvel og rejse — straks.

Saa rolig jeg formaade, frembragte jeg det for J. Han saa op paa mig med dette faste Blik, der gik gennem Marv og Ben. „Rejse? og idag? paa Herrens egen Dag? Nej! det maa ikke ske! Det maa De ikke. Jeg mødte Dem paa deres egne Beje, — og nu vil De bryde ud igjen? Nej, det véd jeg med Sikkerhed, maa ikke ske. Jeg kender vel ikke de Herrens Beje, som han har bestemt for Dem, men dette véd jeg, er imod hans Villie, derfor dov det ikke!“

Jeg saut sammen i mig selv, min Spændkraft var brudt; mine Knæ vakkede under mig. Jeg stod atter Ansigt til Ansigt med min Gud — i denne lille, underlige, bestemte Mand, mødte han mig igjen, stillede sig foran mig og spærrede for mig. Jeg følte saa tydeligt Guds Autoritet i J's rolige, bestemte Ord, at jeg med et var afvæbnet, overvunden og falden Gud tilfode fortumlet, halvt ubevidst. Et fornam jeg klart: at jeg maatte, at jeg vilde bøje mig og lyde og — blive. „Hvilken Jde,“ fortsatte J., idet han fæstede et mistænksomt Blik paa mig. „Nej, nu tager De idag med os til Pinneberg, hvor som De ved vi have berammet Missionsmøde, og imorgen tale vi saa nærmere sammen om Deres Fremtidsplaner.“

Efter Frokosten var som sædvanligt Morgenandagt; Missionærerne stiftedes til at holde den. Idag var det en af dem, jeg syntes mindst om. Det forekom mig at han trak det ud i det uendelige. All min Uro fra om Natten vendte tilbage, jeg var som i en Jldovn, og jeg tør sige, at jeg aldrig i mit Liv har lidt en Helvedes Kval som i de Øjeblikke. Vi knælede i Bøn; men jeg fornam hvorledes min Selobeherstelse tog af og det var mig, som om jeg skulde blive vanvittig, om dette skulde vare et Minut til. Saa sagde han: „Amen“, og jeg styrkede ud. Opad Formiddagen havde jeg nogenlunde gjenvundet min Fatning, og vi begav os til Altona Banegaard.

Jeg har ofte gjort den Sagttagelse, at de mindste og ubetydeligste Ting og Omstændigheder, der i bevægede og afgjørende Momenter af vort Liv omgive os og ligesom danne Rammen om Begivenhederne, præge sig saa forunderligt dybt i Grindringen, at de efter Aartier endnu staa klare, som var de fra igaar. Jeg har nu til eget Brug kaldt dette „Ide-association“. Jeg kan fra disse Dage af mit Liv husse de ubetydeligste Smaating, som man ellers ikke skjenker en Tanke, og om jeg kunde tegne, vilde jeg paatage mig at gjengive paa det nøjagtigste den lille Scene i Altona Banegaardens Ventesal, medens vi ventede paa Signalet til Afgang og nød et Par Stykker Smørrebrød, som jeg paa smaa Tallerkener hentede til Vennerne fra Bufféen.

Saa steg vi ind i Toget og kjørte.

Det er kun en liden Tur til Pinneberg, vel kun en halv Times Tid, men dog atter en „Jernbanesituation“, og hvad kan der ikke hændes i den?

Jeg mindes, at jeg engang i min Ungdom var i London og i et privat Logis hos en Danst, en vis Meyer, kom til at bo sammen med Digteren Kaalund, der ogsaa var paa Rejse, og at han en Dag kom hjem fra en Udflugt til Kryстал-Paladset i Sydenham — en Jernbanetur paa 15 Minutter — aldeles opreven af Sindsaffekt over den Medfart, der i dette Kvarter var overgaaet ham af en Bande falske Spillere, som han havde været ene med i en første Klasse's Kupé; hvordan han uden selv at kunne forstaa hvorledes, var bleven indviklet i deres Kortspil og, trods sin paa gebrokkent Engelsk leverede Protest, var bleven paaduttet at have pareret et Hund Sterling i et Spil, han ikke forstod et Muk af, og afsvungen en Sovereign; alt besørget og i Orden før end Toget holdt — alt i alt en Jernbanesituation paa 15 Minutter. Jo, der kan passere meget i en halv Time. Men tilbage til vor egen Tekst. Ku-

péen var tæt besat af søndagsklædte Folk paa Udflugt; jeg tror, at jeg kunde kjende de Folk igjen, om jeg senere i Livet skulde møde nogen af dem. Vi havde kun kjørt nogle faa Minutter, før den traktatmæssige J. fik halet en Bundt op af Lommen og begyndte Uddelingen.

Jeg tilstaar, at jeg undsaa mig paa hans Begne og paa mine egne følte mig fristet til at fornægte ham. Den Mand ligeoverfor med det ordinære Søndagsnit over det ordinære Hverdags dito, — jeg tog ham for en Forstads-Smaahandlende, — tog imod Bladet uden Indvending og Kritik, ligesom man i en Urtebod tager imod alle Slags Bemærkninger og Indlæg, gode og onde, fine og grove, skarpsindige og dumme og kvitterer for dem med det samme Smil. Og hermed var nu Fien brud. Det gjør en vældig Forskjel paa Endereultatet, om den første siger Ja eller Nej. Det kræver for de følgende en hel Mennekesjælvstændighed at gaa imod sin Forjanger. — Jeg kaster med Forfæt denne Trekl af Mennekesnaturen ud til min gunstige Læfers egen Brørelse, Antagelse eller Forkastelse. No. 2 er en yngre Kvinde ved Siden af vor J., af Klædedragt, Manerer, og jeg kunde fristes at sige af Teint, ier hun: ud som en slittig, hommet Sypige; hun tager Traktaten stille, alvorlig uden at røbe hverken Med- eller Modvillie og giver sig straks ifærd med den. Den snakkelystne ældre Kvindeperson ved Siden af mig gjør Spørgsmaal og udbeder sig Forklaring paa fryds og paa tværs; men den faamælte J. er allerede ved den næste.

Tilhøjre vis a vis sidder en Mand; han har jeg seet det paa, han har besluttet, at han vil ingen tage imod; og saa har han som Modstandsvaaben bestemt sig for at lade, som han sover eller idetmindste vil have No; men af! han kender J. kun daarligt. Nu sidder han fuldaagen, men graven med Traktaten i sin Haand og drifter sig dog ikke ret til, paa Grund af den Nuance den offentlige Mening i Kjøpen tilskyndelende har, at kaste den fra sig.

Men ligeoverfor J. sidder en ung Jyr; paa Grund af den rappe Tunge, de røde Hænder og de adrætte Haandbevægelser kunde jeg have lyst til at gjøre ham til Barberlærling, Socialistaspirant og en svoren Modstander af Traktater. Jeg kan se paa hans Mine, at han skal nok holde sig. J. har maaske seet noget lignende, siden han glemmer ham til sidst. Nu altsaa — „vær saa artig!“ „Nej, ellers Tak“ med et spodst Smil i Tilgift. Det ligger i hans Mine, at han er for klog dertil. Men han har heller ikke kjendt vor J. tilbunds. Der udvikler sig en Samtale dem imellem, som J. holder saa dæmpet, at jeg ikke kan faa fat paa den; men kan jeg ikke høre, saa kan jeg læse — jeg mener læse paa Barbererens Ansigt saa nogenlunde Slaget's Gang: Den stolte Mine glider over i et stramt Træk om Munden; hans Dje søger ikke mere J's. eller nogen andens, og med en forlegen Gestus tager han Traktaten og putter den i Lommen.

Nu vender J. sig rolig og stille om til Sypigen, der er kommen igennem Traktaten, som han lader falde i Skjødets, medens hun ser stift hen for sig, og en næsten hvissende Samtale begynder dem imellem. Jeg har ellers lange Øren, og til dagligt Erug alt for sine Hørenerver; men J. er en Mester til at holde Tønen nede, saa at jeg trods al Anspænding ikke kan faa fat i, hvad de siger; men det er Alvor, det har jeg paa Følelsen. Jeg holder skarpt Udfig med hende; men det er et underligt forstræmt Ansigt, det er mig ikke muligt at læse noget der; kun en Ting taler, — og det er hendes Ansigtsfarve; den bliver blegere og blegere, til sidst ret dødningsagtig askegraa. Det gaar dybt, ihvad det saa er, der tales. Jeg har en højtidelig Fornemmelse af, at det Ord, der hvistes de To imellem, have Evidensbetydning og ville mindes paa den store Dag, naar hver benyttet og hver forskjertlet Lejlighed til Samfund med Gud skal ligge afløret i al sin Rækkevidde for os.

[Fort.]

Under Koleraepidemien i Hamburg.

„Kolera-Forældreløse“ — et Ord, der har en skræffelig Klang! For kort Tid siden kjendte man det intetsteds; men ubegribelig hurtigt er det kommet paa alles Tunger. Med Lynets Hurtighed fløj Efterretningen om de manges Ulykke ud over Hamburgs Mure, og med den hint triste Ord, der først erhvervede sig Borgerret i den saa tungt rammede Hansestad og nogle Dage efter over hele Lybskland. Snart blev der under Betegnelsen: „For de Kolera-Forældreløse“ indsendt Gaver baade fra nær og fjern; i forskjellige tyske Byer tilbød børneløse Egtefolk sig at antage et eller to forældreløse Børn som sine egne, og flere Blade stillede sig velvillig i Spidsen for Indsamling til Bedste for de forældreløse Smaa.

G. Kapal, der af et af disse Blade fik i Opdrag at indlede denne Indsamling med en Skildring af Nøden, skriver følgende:

„Da jeg modtog Redaktionens Brev, behøvede jeg kun at indhente en eneste Oplysning; jeg havde jo selv levet med de sidste grusfulde fire Uger, og selv erfaret alt. Jeg mangede kun Tallet paa de Smaa, den frygtelige Færst havde gjort forældreløse. For at faa dette opgivet, henvendte jeg mig til en sikker Hjemmelsmand.

„Tallet kan naturligvis kun opgives tilnærmelsesvis,“ sagde denne, blandt andet af den Grund, at man endnu ikke med Sikkerhed ved, hvorvidt alle de indleverede Børn er forældreløse. Hver Dag indfinder der sig en Fader eller Moder, der netop er bleven udskrevet som helbredet fra Sygehuset, og søger ængstelig efter sine Smaa. Mange søger vistnok forgyæves, de finder kun Børnenes Grave derude paa Kirkegaarden i Ohlsdorf.“

„Men tilnærmelsesvis er det dog vel muligt at opgive Antallet?“

„Ja ja — Politimyndighederne har taget 623 Børn, der er givet i midlertidig Pleje til Privatsolk, 250 er anbragte i Baisenhuset og i Skolen i Uhlenhorst; regner man saa desuden Børnene i Barmbecker Asyl og de netop modtagne i Overgangstationen ved Brookthorquai, saa kan de Forældreløses Antal med en rund Sum anslaaes til 1000 uden Overdrivelse. Og det er vel at mærke det nuværende Antal; hvem ved, hvor stort det vil blive!“

Tusinde Kolera-Forældreløse — og dette Tal vokser i Virkeligheden fra Dag til Dag! Sandelig, det nye Ord har en frygtelig Klang, først og fremst for Hamburgerne selv! I mange Uger maatte Forældrene hver Morgen mindes sine, naar de kastede et Blik i Aviserne og gennemløb Avertissementerne... de tog tre fire Gange saa meget Rum som sædvanligt, omendstjont Forlovelser og Bryllupper nu lagde Beslag paa saa yderst liden Plads. Der meddelte Slægtninge i tre uforsørgede Børns Navn, at Forældrene var kaldt bort paa en og samme Dag, her averterede en Datter, at hun foruden sin Moder og Fader nu ogsaa havde mistet sin Broder og Søster, og at hun nu stod ganske alene i Verden. Og selvom nok — den skræffelige Sygdom blev næsten aldrig nævnt som Dødsaarjaag, man skede Ordet, der blev kun talt om „førte haarde Lidelser,“ men Efterkriften „Begravelsen foregaar fra Lighuset ved Holfstenthor“ eller „Begravelsen har allerede fundet Sted,“ talte tydeligt nok. Og netop i dette uanselige Tillæg laa ofte endnu en særlig Forhøjelse af de Gjenlevendes Smerte. I en omhyggelig Opfyldelse af den sidste Kjærlighedens

Det ved Hansebrønden oprettede Folketjæfken.

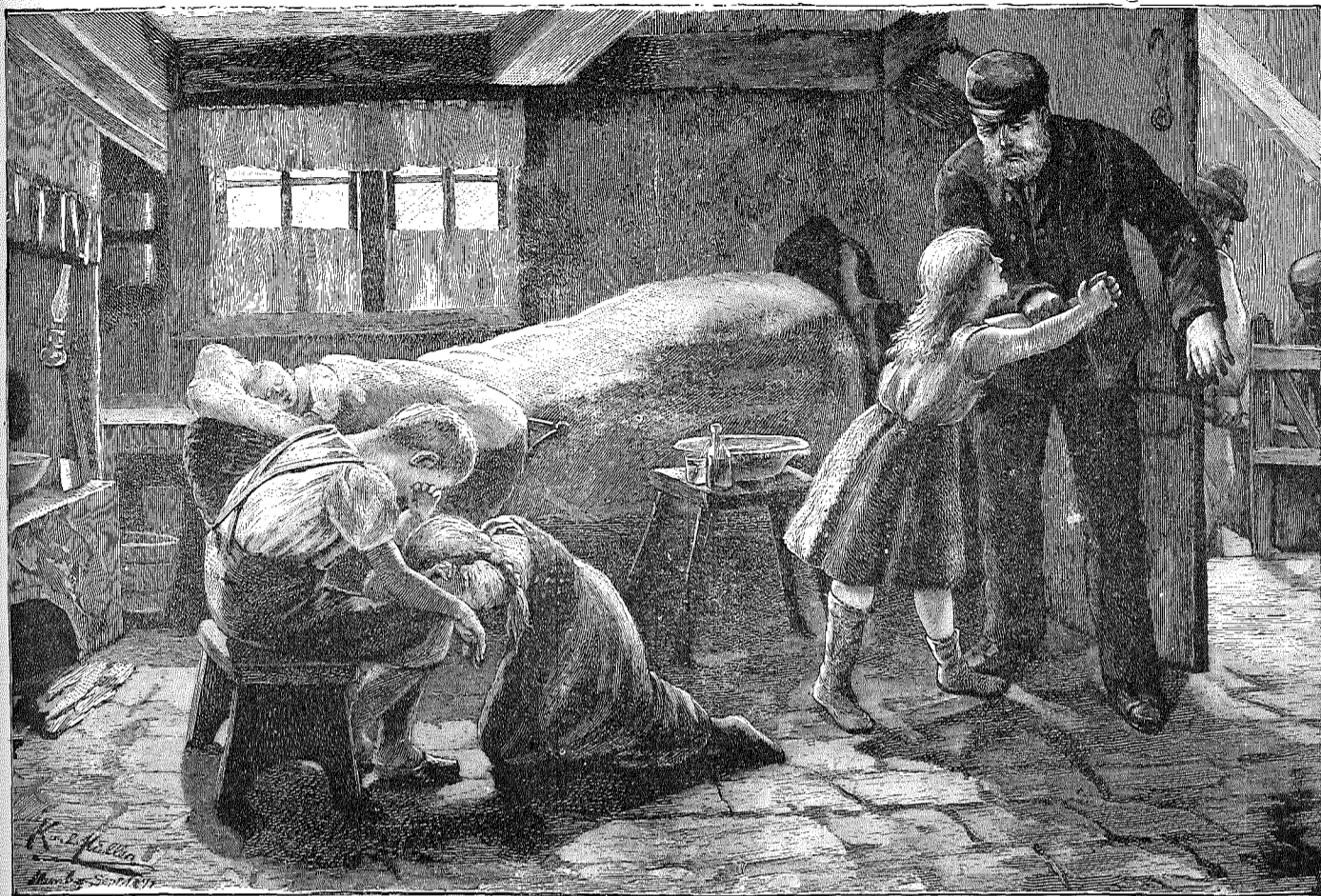
Pligt, i den kjærlige Forberedelse til Begravelsen, ligger altid en vis Trost og Beroligelse. Men ogsaa denne blev mange negtet. Jeg var selv Djærvindne til, hvor tungt en mig meget nær staaende Familie følte det, at Faderens Lig, straks efter at den Hensjovede havde draget det sidste Suf, blev lagt i en tilloddet Zinkfiste og øjeblikkelig ført ud til Kapellet. Naar man efter Frokostten tager Afsted fra sine

Kjære for først at se dem igjen om Eftermiddagen eller Aftenen, da trænger altid det triste Spørgsmaal sig frem: Skal jeg faa se Eder igjen? Hører ogsaa mine Børn imorgen til de Kolera-Forældreløse?

Paa Vejen til den sædvanlige Dagsgjerning, træder vistnok Tanken paa ens eget Vel og Ve i Baggrunden for den almindelige Glædelighed, der trænger sig ind paa en. Paa alle Gadehjørner, paa Husene, Træerne, Gjærderne — overalt fortæller de i tusindvis opslaaede røde og grønne Plakater, at man hverken maa drikke eller benytte ukogt Vand fra Ledningen og heller ikke nyde Frugt. Alle Rendestene, Husstrapper og Dørtærskeler er rigeligt besprængte med Karbolsyre, og den skarpe Lugt indaander man overalt. Bogne med kogt Vand, der bliver leveret uden Betaling, kjører gennem Gaderne, og der er oprettet Folketjæfken. Min Vej fører hver Dag gennem Stengaden, under sædvanlige Omstændigheder en af Aftadts livligste Gader, og selv i den flemmeste Tid, hvori der daglig forefalder over tusinde Sygdomstilfælde og næsten fem hundrede Dødsfald, tilsyneladende endnu opfyldt af travl Færdsel. Men ved nærmere Jagttagelse ser man Forstjellen. Skolebørnene med deres Kandsel paa Ryggen mangler, alle Stoler ere jo lukkede. De lange Rækker af Fjæfkoner er forvundne; ingen begjærer nu deres Bærer. Frugthandelen paa Gaden er bleven forbudt, og Frugthandlerne, der ellers færdes her, har maattet se sig om efter andet Erhverv — noget mange af disse stakkels Folk endnu idag er bestjæftigede med.

„Krybbe“ i Folkestolebygningen paa Uhlenhorst.

Forældreløse.

Sørgmodige staa de mindre Kjøbmænd, der i Hamburg har faaet Navnet „Ostehøfere“, i deres Butikdøre; mod deres Hovedartikler, Smør og Ost, advarer „Kolerakommissionen“ hver Dag paa det mest indtrængende. Jeg hilser paa en af dem og spørger, hvorledes det gaar. Han tror, at Spørgsmaalet gjælder hans Forretning, og svarer med en sørgmodig Hovedrysten: „Der er intet at tjene. Det lille, jeg sælger, maa jeg i Almindelighed levere uden kontante Penge. Endnu kan jeg vel holde det ud en Uge. Saa — ja, hvad saa!“

Foran en Gaard holder en Vogn forspændt med to Heste og overstænket med Smuds. En Sygevoget luffer netop Vogn døren til, svinger sig op paa

til de Forældreløse, og den omstaaende Mængde med de alvorlige, blege Ansigter opløser sig. „Dette er allerede tredje Gang, Vognen har hentet Folk fra dette Hus idag,“ mumler en, idet han gaar videre og ryster paa Hovedet.

„D, hvor mange af de Folk, jeg møder, er ikke sørgeladte!“

Der kommer en Ven, der tilhører Hjælpekommiteén, jeg ledsager ham et Stykke Vej. „Der er allerede samlet næsten to Millioner Mark til de Rødlidende, efter hvad Fortegnelsen udviser,“ bemærker jeg, efter at have hilst paa ham. „Det overstiger alle Forventninger.“

„En Draabe paa en hed Sten,“ svarer han me-

der atter begynde at pulserne et nyt Liv. Og det er en Hjælp der er nødvendiger end nogen anden — maatte den snart blive ydet os, ellers ved jeg ikke, hvorledes vi skal overvinde Ulykken; thi Franktiden og den store Brand, der i sin Tid overgik Hamburg, er for intet at regne sammenlignet med Koleradagen i 1892!“

Jeg kunde ikke modsig ham.

Samme Dags Aften stod min Hustru og jeg foran det store Bord i Dagligstuen, der var fuld-pakket af Legetøj af den mest forskellige Art. „Dette har vore Smaa fundet frem blandt deres Sager eller faaet af Nabobørnene; Du kan vel faa bejrgtet det imorgentidlig til Brookthorquai,“ sagde hun. „Jeg fortalte dem om de uhyggelige Smaa, hvem Koleran havde gjort forældreløse, og i barnlig Medfølelse med disse Ulykkelige har de troet, at lidt Legetøj kunde adspredde og opmuntre dem, saa maatte de ikke græde hele Dagen over sine Forældre.“ Vor Ven B's største Smaapiger har slaaet sig sammen med nogle Bekjendte for at sy Klæder til de smaa Forældreløse. Efter hvad jeg idag har erfaret, mangler de allerfleste af dem det nødvendige; thi den Smule Løj, de har havt, er enten fordervet ved en uforstandig Desinfektion, eller blevet brændt, fordi det kun bestod af usle Filler. Staten kan ikke hjælpe alene, selv Vaisenhusets Forraad strækker ikke til. Altsaa ikke sandt, Du vil lade Sagerne bringe derhen?“

„Nej, kjære Barn, jeg gaar selv derhen. I Brookthorquai er der ikke Mangel paa fuldt tilstrækkelig Desinfektion. Væ: uefymret, jeg vil ikke blive smittet. Man tager det nu ikke blot nø: med Desinfektion der, hvor der er den mest umiddelbare Fare for Gaanden — i Kolerabarakterie — men paa alle truede Steder.“

Da jeg næste Morgen stod i Forværelset til Obergangstitionen belæsjet med store Pakker —

I Vaisenhuset.

Butten, og Vognen ruller hurtigt bort. Fra Vinduet i et elendigt Lagtammer lyder en hjertejvnderrivende Gulken af Varnestemmer — den ubarmhjertige Sygdom har for nogle Timer siden berøvet de stakkels Smaa baade Fader og Moder. Nogle medlidende Naboer gaar op i den triste Bolig for at se

mine Børn havde ikke holdt Fred, før de fik Tilladelse til at slæbe nogle Patter helt Døren — blev jeg modtaget af en venlig Herre, en Lærer, der paa mit Spørgsmaal, om man vilde modtage Vegetøjet, svarede, at man modtog det med Glæde. Kort efter befandt jeg mig mellem en stor Barneflokk. Men det var ingen bedrøvet forældreløs Barneflokk. De var for smaa til at fatte det Tab, de havde lidt; de lo og legede mellem Sengene i den bestedne Gæstgivergaard, der havde optaget dem. Da Læreren fortalte dem, at de skulde faa Vegetøj, lod der et sandt Jubelsfrig. Trods al Anstrængelse for at beherske mig, rullede Lærerne ned over mine Kinder, medens jeg uddelte Vegetøjet. En liden Pige betragtede mig forundret og forfikkede mig om, at hun havde været artig igaar, og at hun vilde være det idag og hver Dag, indtil Papa og Mama kom hjem fra Sygehuset. Staffels Lille! Ved mit næste Besøg erfarede jeg, at hendes Forældre forlængst slumrede i Graven, i den store Fællesgrav i Ohlsdorf, hvor der hver Nat bliver nedsat saa mange simple Kister ved Fakkelfin, uden Krands, uden Kors, kun forsynede med Nummer.

O selv om disse Staffler for Djeblikket er tilfredse i deres lykkelige Uvidenhed . . . hvorledes skal Fremtiden blive? Snart maa de dog komme til Forstaaelse af, hvad de har tabt.

Da Nils blev.

af

Benedicte Brynildsen.

(Eftertryk forbydes.)

Sommeren 1888 var jeg rejst ned til en af Rytterne for at besøge en Ven, som jeg ikke havde seet paa flere Aar. Ferierne var allerede forbi, saa han var meget optaget, og jeg maatte underholde mig selv paa bedste Maade, — noget der ikke var saa vanskeligt paa et Sted, hvor Naturen frembød den største Afveksling.

Hær opholdt jeg mig nede ved Søen, der snart loffende, snart truende, altid fængslede mig.

En Dag, som jeg sad fordybet i mine egne Betragtninger, blev jeg opmærksom paa en liden Fyr, som trippede frem og tilbage lidt længere borte. Det var rigtig et besynderligt Menneffe; thi uagtet der ikke foregik noget ualmindeligt ude paa Søen, saavidt jeg kunde se, holdt han stadig sit Blik hæftet paa ét Punkt derude, som en der er Vidne til en farlig Manøvre, og det var tydeligt, at hans Uro steg for hvert Sekund. Af og til brugte han Hænderne som Riffert og rystede betænkelig paa Hovedet. Jeg kunde ogsaa mærke, at han i et væk mumlede noget for sig selv.

Jeg tog min Riffert og spejdede gennem den over Søen i alle Retninger, men det var umuligt at opdage noget paafaldende, endfinge noget foruroligende. Der laa nogle Fiskerbaade, ellers var intet at se uden Himmel og Hav, — og saa en liden Holme som var aldeles blottet for Vegetation.

Pludselig fik Manden Dje paa mig, kom farende hen, og uden nogenjomhelst Undskyldning eller Forklaring rev han Rifferten fra mig og satte den for Djene.

En Stund stod han og saa udover, fremdeles trippende og snakkende med sig selv. — Jeg kunde høre enkelte Ord som: „Det gaar ikke, — de kan ikke komme klar af hverandre, — saa — — se saa, naa!“

Et forfærdeligt Skrig bragte mig til at fare sammen; Manden havde kastet Rifferten, og med den største Skraal stirrede han nu paa mig og skreg: „De synker, de synker, — hele Skuden synker!“

Saa satte han affted igjen, og før jeg kunde finde mig, var han borte.

Endnu engang saa jeg udover, men kunde fremdeles ikke opdage noget mærkeligt; Søen laa blank og solsitrende som før.

Men trods de fredelige Omgivelser var min gode Stemning borte. Mandens hjerteskrærende Skrig lod endnu for mit Øre, og hans gaadefulde Ord om det synkende Skib spøjte i min Hjærne. Jeg kunde længe nok sige mig selv, at Manden maatte være gal, — men der var noget saa virkeligt i hans Forfærdelse, at jeg uvilkaarlig blev smittet af den.

Jeg gik tilbage til min Vens Hus. Der var usædvanlig livligt i Gaden; en Mængde Arbejdere stimlede sammen om en Mand, som et Par af dem løstede op paa en Vogn. Det var ham, jeg netop havde seet paa Stranden, og jeg hørte en af dem sige: „Staffars Gale-Fjergen, tænkt at han er død nu da, — saa skulde han ikke mere saa se Sønnen sin, som han har over i Amerika.“

Gale-Fjergen! Det Navn kjendte jeg. — Men var det muligt, at denne skrøbelige Pusling kunde være den samme, som jeg for et halv Snes Aar siden havde talt med? Og dog, hvilken Virkning kunde ikke en stadig Angst og Bekymring have haft paa en, der allerede var langt paa Vej til at miste Forstanden?

Denne Gale-Fjergen — der var ingen Tvivl om, at det jo var den samme — havde været Fjister fra sin tidligste Ungdom. Han var saa djerv og dygtig som nogen, gav sig aldrig over. Et Par Stormbygger med Sjøsprøjt til Mastetoppen tog han sig ikke nær af, — han var jo altid kommen godt fra det.

Men saa kom Ulykken — en eneste Nat knækkede ham — og sty trak han sig tilbage fra Kammeraterne.

En Dag var han og en anden rejst ud i vakert Vejr, men inden Aften slog det om til heftig Storm, og de to Fjister kom ikke igjen den Aften. Endelig langt paa Morgenen fik man se en kantret Baad, og længere borte en Mand klyngende sig fast til en Aare. Det var Fjergen, men Kammeraten var borte.

Fjergen saa forfæret og ængstelig ud, Folk mente han var lidt orsken efter den overhængende Fare. Han blev bragt hjem, og de tænkte, at han med Tiden nok blev den gamle igjen. Men han var og blev underlig, og det var ikke frit for, at de andre Fjister var lidt bange for ham.

Et Par Aar før denne Begivenhed havde han giftet sig, og da jeg første Gang saa ham, levede endnu Konen og en Søn, de andre Børn var døde i en ung Alder.

Jeg havde saavidt hørt Tale om ham og den formentlige Grund til hans underlige Væsen, da jeg akkurat en saadan solblank Sommerdag, som jeg før har nævnt, stentrede om nede ved Stranden. Da fik jeg se en, der af al Magt roede indover, som om en Orkan skulde være lige ved at bryde ud, — og virkelig, — da jeg vendte mig om, stod en mørk truende Skymasse lige for mig. Jeg fandt det raadeligt at skynde mig hjem.

Reppe var jeg kommen ind, før Uvejret brød løs, og en forfærdelig Tordenbyge rasede lige over os. Den maatte bestemt have anrettet en eller anden Ulykke, da Huset formelig rystede ved et af de første Skraal. Et Par Timer efter fik vi ganske rigtig høre, at Lynet havde slaaet ned i Gale-Fjergens Hytte ved Stranden, — det havde dræbt hans Kone.

Om Eftermiddagen gik jeg hen til Hytten. Jeg tænkte mig, at den staffels Mand maatte være alene med den Døde. Det var ikke godt at vide, hvad Overtro de tarvelige Fjister forbandt med denne underlige Dødsmaade, og de vilde kanske helst holde sig borte fra Fjergen.

Jeg traf ham udenfor Hytten, sammenjunken paa en Kraal. Hans Fiskeredskaber laa ved Siden af Døren, hvor han havde kastet dem fra sig, idet han kom hjem.

Det var ikke mange Timer, siden jeg sidst saa ham strævende sig hjemover det bedste han kunde — maatte for at Konen ikke skulde ængste sig for ham, — og i Løbet af nogle Minuter var han bleven Enkemand. Jeg maatte tale flere Gange til ham, før han lod til at mærke min Nærværelse. Han saa op med et aandstraværende Blik, og først da han ligesom havde vænnet sig til Lyden af min Stemme, begyndte han at høre paa mig og svare paa min Tilstalt.

Det er vanskeligt at vide, hvorledes man skal begynde, naar Ennet er saa trist, — og jeg kom her som en Fremmed, — maatte han allerhelst vilde være alene med sin Sorg. Men efter hvad jeg havde hørt om ham, tænkte jeg, at det pludselige Tab af Konen kunde gøre ham endnu mere indsluttet; jeg vilde i hvert Fald gøre et Forsøg paa at vise min Deltagelse og om muligt trøste ham, — men aldrig er jeg kommen saa tilforn, som ligeoverfor denne Mand.

„Det er tungt,“ sagde jeg, „naar Vorherre saa uventet kalder en af vore Kjære bort,“ — — men han afbrød mig.

„Det var ikke uventet, — jeg vidste om det før.“

Forundret saa jeg paa ham.

„Længe før De vendte Dem om og saa Skjerne, som væltede over os, vidste jeg det.“

Han talte med en Højtidelighed som grændsede til det latterlige, men hans dybe Alvor og Overbevisning om, at han havde Ret forjog Smilet og gav mig et uhyggeligt Indtryk af, at han sad inde med profetiske Gaver.

„Men hvor kunde De vide det dengang? Uvejret brød ikke løs, før jeg kom hjem.“

„Men jeg siger Dem, at jeg sad i Brammen derude og saa, hvordan Lynet slog hende til Jorden,“ — og han pegte ind mod Hytten, idet han nævnte hende.

Jeg vidste jo, at Manden var lidt aandsvag før; havde denne Ulykke helt og holdent berøvet ham Forstanden?

Han maatte sikkert gætte mine Tanker, for han vedblev som Forklaring:

„Det er noget De ikke kan skjønne, men ser De, jeg har i mange Aar vidst, at alle mine skulde dø braat, og først naar den sidste af dem er borte, skal jeg saa Hjemlov. — Jeg har en igjen nu, den eneste Gutten min, han er i Amerika. Men saalænge han lever, skal jeg Nat og Dag være i den grueligste Angst. Det kan hende sig idag, — det kan ogsaa være tyve Aar til, men vist er det, han vil komme ved et Ulykkestilsælde, og jeg vil vide om det før det hænder.“

Det var rent uhyggeligt, at høre ham tale med saadan Bestemtighed om noget, han umuligt kunde vide, og jeg forsøgte at gøre ham begribeligt, at intet Menneffe kjender Guds Billie.

„Men jeg kjender den,“ svarede han højtidelig, „og jeg siger, Gud bevare enhver for at vide det, som skjult skal være, det er saa forkræffeligt, at jeg meget heller vilde have alt det onde, som til er.“

Jeg kunde ikke svare; hvorledes kunde jeg overbevise ham om, at det hele var en sygelig Indbildning.

Lidt efter begyndte han igjen: „Jeg ser, De ikke vil tro mig, men siden De har Hjerte for en staffar som mig, skal jeg fortælle Dem det, som ingen anden, end hun derinde vidste.“

Hvad var det for Tilfælle der denne Mand vilde komme med? Jeg blev bange for, at han havde en Forbrydelse paa sin Samvittighed — og hvad skulde jeg gøre med en saadan Besjendelse?

Men Fjergen begyndte at fortælle, og jeg blev snart beroliget. Hans Tale var en Blanding af Bogsprog og hans eget simple Maal; indimellem kom Ordene langsomt og næsten hviifte ide, som om han talte med sig selv, og flere Gange led han til at glemme min Nærværelse.

„De ved, man kalder mig for Gale-Fjergen, og De ved kanske ogsaa, naar man begyndte at kalde mig for det. Men ingen ved, hvorfor jeg blev sli; man tror, det kom af det, at jeg hrldt paa at drukne, men det er saamange, som har laet i Søen en hel Nat uden at faa Men af det. Na nej, — det havde sig nok anderledes.“

Den Natten, da Nils og jeg var ude sammen for sidste Gangen, kom Stormen og tumlet Sneffar rundt som en Røddest. Vi laa kgege i Vandet og kjæmpede for Livet. Flere Gange var vi lige ved at komme op paa Hvelvet, men Sjærne rev os altid væk igjen. Hvormange Timer vi laa saaledes, ved jeg ikke, — men Kræfterne begyndte at svigte. Nils var ikke saa stærk som jeg, han sank tilslut. Først tænkte jeg, at jeg maatte probere paa at berge ham, — men saa sansede jeg paa hende derinde og paa Gutten min. Nils havde ingen hæn, — og jeg havde saa lidet Kræfter igjen. Ikke tænkte jeg paa, at om jeg havde prøvet at redde Nils, saa havde nok han deroppe berget os begge.

Jeg kunde snart ikke holde fast mere; Fingrene mine var rent stive og saare, — jeg tænkte det var forbi med mig, men det var ikke saa vel.

Lidt efter begyndte det at lysne. Da saa jeg en Skuffelse langt borte; den kom nærmere og nærmere, — det var han Nils!

Jeg vilde skrike, men jeg blev saa ræd, at jeg mistede baade Maal og Mæle, — og med ét saa begyndte han at snakke.

„Men saa var han jo ikke død da?“

Jørgen saa paa mig med et overlegent Blik.

„Jovist var han død, — han Niels selv saa nede paa Bunden han. Det var bare hans Mand, som kom for at forkynde mig den Straf, jeg skulde lide, fordi jeg ikke havde søgt at berge ham.“

„Hvad sagde han da?“

Jørgen sænkede Stemmen. „Hvad han sagde? Han forbandede mig! — Han sagde, at jeg skulde faa en sliig Straf, at jeg meget heller vilde sætte til med det samme. Men nu skulde jeg leve, lige til jeg havde mistet alle mine ved en hastig Død.“

Det værste af det var, at jeg skulde blive varslet om Ulykken i Forvejen, — men jeg skulde aldrig være Mand for at hindre den. Og saaledes har det gaaet ogsaa.

Jørgen gjorde en Pause, som jeg ikke vilde bryde. Det varede forresten en Del Aar, og jeg begyndte at troste mig med, at jeg havde indbildt mig det altsammen. Gutten voksede op, vi fik to Smaajenter, som trivedes svært godt, og jeg blev saa glad, som jeg ikke havde været paa længe.

Men da seks Aar var gaaet, fik Niels Ret.

En Dag var jeg ude paa Makrelborging. Med et saa jeg Else, den største Jentungen min, oppe paa et Bjerg. Det var nu rart, for ellers kunde jeg ikke se det Bjerget fra Sjøen. Men den Gangen var det blevet sliig, at jeg ligesom saa tvært igjennem Fjeldet. Først gik hun rolig, men saa blev hun vist ræd for noget og strøg bortover, det forreste hun kunde. Der var et Stup ret ned, — men det kunde hun ikke se, — om en Stund vilde hun styrte udover, — jeg huffer, at jeg fik i, saa ved jeg bare, at jeg roede, alt det jeg kunde.

Men det var forsent. Da jeg kom hjem, var hun alt bragt i Hus af en Arbejdsmand, som havde fundet hende. Hun var død.

Jørgen standsede igjen.

Mon han vilde, jeg skulde sige noget? Det var mig umuligt, og en Stund efter fortsatte han:

„Et Par Aar efter rejste jeg med Konen over til den Holmen. De fer derborte. Sønnen vor skulde passe paa Grethe, og der var ingen Aarsag til at være bange for nogen af dem.“

Mens vi var iland paa Holmen, syntes jeg, at jeg hørte en Hest i fuldt Trav, og jeg sagde det til Konen min. Men hun lo af mig. „Hvor skulde den Hesten være da?“ sagde hun. „Her paa Holmen ved Du, der ikke er nogen Hest, og ude i Sjøen kan den ikke trave, ved jeg!“ Men jeg var saa vis paa, at jeg hørte den; det blev tydeligere, og nu hørte jeg et Strig, — det var Grethes Stemme, — og jeg saa Jentungen ligge under Hestebenene, — Hesten var rullende og travede hen over hende. Maren viste jo, at jeg havde seet rigtig før, og skjønt hun nu slet ikke tænkte, der var nogen Fare, var hun villig til at rejse hjem alligevel.

Ja jo, jeg vidste det nok. — Den første, vi mødte, var Kristian, som gik og jamrede og græd. Han kunde ikke sige nogen Ting ordentlig for Graad, Staffaren; men inde i Stuen fik vi Bæstet nok.

Grethe saa paa Sengen, — saa bleg som et Lig. Det var Synd at se, hvorledes hun saa ud; det vakre gule Haaret hendes var vaadt af Blod. En Kone holdt paa med hende, men hun kunde nok ikke hjælpe. Hesten havde trampet paa hende og knust et Par Ribben, og Jentungen døde før Kvælden.“

De sidste Ord lød som en kvalt Gulken; den stakkels Mand var ganske overvældet af de gamle Erindringer, og det varede en lang Stund, før han kunde gaa videre.

„Vi fik ikke flere Børn, og da Kristian blev voksen, rejste han til Amerika. Saa har Maren og jeg stullet sammen her, — men jeg vidste jo, at hun en Dag vilde blive revet fra mig ligesaa braat som de andre.“

Med det samme De var gaaet imorges, kom hun ned til Stranden for at møde mig; hun havde ogsaa seet Uvejret nærme sig. Jeg blev saa inderlig glad, — jeg havde jo seet hende dræbt af Lynet, og der stod hun lyslevende for mig. Jeg greb fat i hende, men jeg turde ikke sige det, jeg havde seet. Jeg vilde saa hende under Tag saa hurtigt som muligt, — og — da jeg aabned Døren — saa slog Lynet ned gennem Skorstøtten, det for lige forbi mig og ramte hende, — hun var dræbt i et Sekund.“

negang seet nede paa Stranden? Var der igjeu steet en Ulykke?

Om Aftenen var der Selskab hos min Ven, der var Redaktør af „Unionen“, Stedets eneste Avis.

Jeg havde endnu ikke forvundet det pinlige Indtryk fra om Formiddagen, saameget mere som jeg kjendte Mandens Historie, og var slet ikke oplagt til Pas-siar. Men ogsaa Gæsterne var optagne af Gale-Jørgen, som var død af Hjerneslag, og Samtalen drejede sig da om ham. Min Vært fortalte, hvad han vidste om hans Fortid, men det var ikke paa langt nær saa meget, som Jørgen engang havde betruet mig. Man havde skrevet efter Sønnen, som var i Amerika, der var jo ingen Mening i, at Gamlen skulde gaa saa alene. Kristian havde ogsaa lovet at komme, og nu ventede de ham med første Skib.

Det for mig koldt ned ad Ryggen, da jeg hørte dette, og jeg kunde ikke skjule min Vengstelse. Man bemærkede det, og jeg fortalte nu om Mandens underlige Færd om Formiddagen.

En dyb Taushed fulgte min Beretning. Da hørtes ilsonne Skridt i Trapperne, en voldsom Ringen, — udenfor stod et Telegrafbud.

Hvad kunde det være? En Ulykke?

Redaktøren aabnede Telegrammet, — han suap-pede efter Vejret: — to Amerikadampere stødte sammen, den ene sunket, over hundrede Mennesker omkomne.“

Det var Jørgens Syn, — den sidste Draabe i hans Ulykkes Bæger, — det havde dræbt ham.

Hvem er hun?

af

Jeanie L. Gould.

ved D. S.

1ste Kapitel.

Det var bitterlig koldt. Sneen, som var faldt tæt hele Natten, laa i store Fanner paa Tagene og dækkede næsten Gjerderne, medens en bidende Nordenvind og en skarp Sno fik en til at gysse.

Det syntes ogsaa, som om Beboerne i den lille Landsby Whinn var bange for at vove sig ud; selv Husene saa søvnige og kolde ud i Graalysningen denne Decembermorgen.

Det lave Værtshus med dets gule Døre og grønne Vinduesrammer, syntes at være det eneste Sted, hvor der sporedes noget Liv, og endog der inkrænkede det sig til en liden Gruppe paa tre Personer, der stod tæt sammen i en Kro, hvor de var mest i Ly for Vind og Sno.

„Jeg tænker, det blir sent paa Dag, før Deligencen kommer,“ sagde en af dem, henvendende sig til en Mand, der forsøgte at strabe Sneen væk foran Døren.

„Jeg ved ikke det, Barney,“ svarede den Tiltalte, idet han traf det røde Udsjærst tætte om sig. „Jeg ved ikke det. Hvis Mr. Hall rejste fra Clifton den vanlige Tid, kommer han snart. Skal Bar-net langt?“

„Barnet? Ja vist, hun skal til Saybrooke, til Darby Mc. Keon's Broder. Du ved, Darby døde igaar (Gud glæde hans Sjæl) og Judy — den Heks! Jeg haaber din lille Haand er i orden igjen efter det Slag, hun gav den med sin skidne Løffel? hvad Margie?“

Det tredje Medlem af Gruppen, et Barn paa ni—ti Aar, rystede paa Hovedet medens et lidet Smil gled over hendes Ansigt ved Barneys Spørgsmaal.

„Ah, saa det er Barnet, som Du fortalte at —“

„Ja,“ sagde Barney og afbrød ham kort. „Ser Du Sandy, det er til ingen Nytte at smukke om det der,“ og idet han sænkede sin Stemme og pegede over sin Skulder paa Barnet, sagde han, — „det er mærkeligt saa klog hun er for sin Alder, og det vilde bare gjøre hende urolig, om jeg fortalte hende det, Du ved.“

„Jeg forstaar,“ sagde Sandy, nikkende alvorlig til denne hjemmelighedsfulde Bemærkning. „Har Du saa lyst til at rejse til Saybrooke, min lille Dame?“

„Judy slaar mig,“ sagde Barnet kort.

Sandy standsede med Arbejdet og betragtede hende nysgjerrig et Øjeblik, men hun syntes ikke at lægge Mærke til hans forskende Blik, kun at de smaa Fingre greb fastere om Barneys.

„Ja,“ sagde Stoltlander, „der sidder et gammelt Hoved paa de unge Skuldre, som Du siger, Barney; men hvorledes kommer Du til at sende hende til Saybrooke og til samme Slægt som Mc. Keon's?“

„Hys, Sandy, lad os ikke drøfte dette nu. Saa, saa Margie!“ han saa en Taare trille fra hendes sænkede Øjenlaag. „Saa sikkert som noget, skal jeg komme med min Fæle om otte Dage, og vi skal have en prægtig Dag sammen, rigtig paa irsk Maner, vi to alene; men sandelig der kommer Deligencen op ad Bakken.“

Barney havde Ret; den sorte, krybende Tingest var virkelig Deligencen; men det tog Tid, inden de fire Heste helt kunde arbejde sig frem gennem Snefanerne til Toppen af Bakken, og han prøvede at saa Tiden til at gaa med at fortælle Margie en snurrig Historie om en liden rød Ræv. Den plejede i Uamin-delighed at interessere, men nu bragte den kun et svagt Blædesudtryk i hendes blege Ansigt, og dette veg snart for dyb Sørgmodighed, da Hestene endelig efter et langtrukket „Pr!“ fra Kuffen, standsede foran Indgangen til Værtshuset.

„De er tidligt ude idag, min Mand,“ sagde Sandy, idet Kuffen barskt spurgte, om der var Pas-sagerer. — „Jeg har bare én til Dem, den lille Pige vil ikke tage megen Plads op.“

Barney aabnede Bogndøren og saa ind; der var kun tre Passagerer; to Herrer og en ældre op-strammet Dame med blaat Slør om Hatten, smale Læber og spids Næse, noget nær af samme Farve som Sløret. Hun optog to Trediedele af Bagvedet; en af Herrerne sad sammenkrøben ved Siden af hende, og den anden gjorde sig det saa bekvemt, som Sneen vilde tillade det, paa Midtstædet.

„Nu Margie, lille Ven, glem ikke,“ sagde Barney, idet han løftede Barnet og hendes lille Bylt i sine Arme. „Spørg efter Terence Mc. Keon, naar Du kommer til Saybrooke, jeg skal bede Kuffen sætte Dig af nær ved der; saa tag nu vare paa Dig selv, min Skat, og stol paa, at jeg skal holde Ord og være hos Dig før Søndag.“

Margies Læber bævede, da hun lagde sit lille blege Ansigt ind til Barneys store brune; men hun sagde blot stille og sørgmodig: „Farvel, Barney,“ og søgte at komme op ad de høje Trin.

„Tag Dig iagt, min lille Pige, giv mig din Bylt først,“ sagde en klar, venlig Stemme, og Her-ren paa Bagvedet strakte Haanden ud for at hjælpe hende.

Margie syntes, hun maatte klatre over paa For-sædet, da den Herre, der optog det midterste ikke gjorde Mine til at flytte sig, og hun stod og betænkte sig paa at tage det lange Skridt over; men Herren holdt endnu hendes Haand og syntes at ville give hende Plads hos sig.

Der maa være Plads til en saadan liden en her,“ sagde han, og da Kappen, hvori han var ind-hyllet, faldt lidt tilside, opfangede Margie et Glimt af de muntreste, venligste, rødbrune Øjne, hun no-gensinde havde seet.

„Se saa, sæt nu Foden der og lad Bylten gaa paa Gulvet.“

„Her er ogsaa Plads nok, Dommer,“ sagde den anden Herre, som endelig begyndte at røre paa sig, Plads nok til den Lille, hvis hun vil komme.“

Men Margie kom, efter at have tilkæstet ham et styk Blik, til den Slutning, at hun helst vilde blive hos sin nye Ven, og Barney, som nu havde naaet den anden Side af Vognen, talte til dem gjenmem Vinduet:

„Meget forbunden, Hr. Dommer,“ sagde han, idet han med en Irlanders Kvithed straks havde op-fanget Titelen. „Jeg sender hende nødig alene, men hun er en god, stilsærdig liden en og kommer nok ordentlig frem.“

„Er hun dit Barn?“ spurgte Dommeren.

„Ikke saa meget som en liden Kylling af et Barn har jeg, Deres Velbaarenhed, nej, jeg er en enlig Mand, er jeg, det smukke Børn vil ikke høre paa mig,“ sagde Barney med et snurrigt Udtryk. „Nej, det er Darby Mc. Keon's Margie — Gud velsigne hans Sjæl, stakkels Mand, han døde igaarnat, og hun skal til hans Broder i Saybrooke, der hvor Deres Velbaaren-hed kanst skal hen og holde Forhør.“

Dette fortalte Jørgen mig den Eftermiddag for 10 Aar siden. Stakkels Mand, — han havde altsaa nu først faaet Hjemlov. Men hvad havde han den-

„Netop," sagde Dommeren og lo af dette fiffigt anlagte Spørgsmaal. „Jeg tror, jeg har seet Dig Saybrooke, Du skulde vel ikke." —

„Nej, langtfra da," sagde Barney udtryksfuldt, „men det tør vel hende, Deres Velbaarenhed har givet nogle af mine Bemærkninger frit Logi nede i Sing Sing."

„Meget sandsynligt," sagde den anden Herre, da Dommeren brast ud i en hjertelig Latter. Men den utaalmodige Kudst snappede sin Svøbe, og Dommer Gray havde kun Tid til at forfjære Barney at han skulde se den lille Pige sikkert fremme i Saybrooke.

Marjorie lænede sig tankfuld mod Vinduet og viftede med Haanden til Barney, idet Vognen kjørte bort.

Hendes Dine hang ved ham, medens han stod i Sneen og talte med Sandy, til de drejede om Hjørnet; da satte hun sig med et langt undertrykt Suf tilbage i Sædet, og Mr. Gray vendte sig og saa forfjæret paa sin lille Nefjesfælle, tiltalt af den rolige Selvbeherkelse hos et saa ungt Barn. Det var et lyst, blegt Ansigt med en sød liden Mund, sørgmodig, men bestemt, en høj bred Pande og et Par smukke graa Dine under sorte lange Djenhaaar, der viftede var det vakreste ved Ansigtet. Hun bar en gammel Bomuldskjole, ordentlig og ren, skjont lappet paa mange Steder; en rød falmet Hue dækkede Hovedet, og Skuldrene var indhyllet i et stort hvidt Schawl af meget fint Stof, med en Bord af grønt om, hvilket stak bejnderlig af mod hendes øvrige Dragt.

Det var, som sagt, bitterlig koldt, og staffels Marjorie var alt andet end godt klædt, men just som hun begyndte at føle Kuldeghsninger, løste Mr. Gray sin lange Kappe for at indhylle hende i den.

„Jeg undres, om Du er for stor til at sidde paa mit Kne," sagde han venlig, idet hun saa op paa ham med forbausede Dine. „Skal vi forsøge? Nej sandelig, om Du er! Jeg har en Gut hjemme, en Gang til saa stor som Du, og han forstaaer saa godt at gjøre sig det bekvemt her."

„Men jeg er bange for, det ikke vil blive bekvemt for Dem," sagde Margie bestemt, medens hun dog satte sig trygt og godt tilrette hos ham.

„Hvad heder Du, min kjære?" spurgte Mr. Gray, idet han i sit stille Sind undrede sig over hendes rene Akcent, aldeles fri for irst Dialekt.

„Marjorie," sagde hun ligefremt.

„Marjorie! Det er jo stofft; hvad heder Du mere end Marjorie?"

„Intet mere," sagde hun, og han saa saa, at hendes Dine fylldtes med Taarer. Derpaa sagde hun efter en Stund: „De kaldte mig Mc. Keon, men det er ikke min egen Moders Navn. Jeg ved ikke, hvad det var, jeg kan ikke rigtig huske det, og jeg kan heller ikke huske Moder rigtig godt; aa gid, jeg fundel!"

„Atter lagde dette alvorlige, taalmodige Udtryk sig over hendes Ansigt, der gjorde det saa gammelt og rørte hendes Tilhørerssers kjærlige Hjerte.

„Marjorie er et meget smukt Navn; saa hed min Bedstemoder ogsaa, hun var en løjerlig gammel Dame, kan Du tro, som gif med Kapper og Brillen, hvordan mon Du vilde se ud med Brillen, Marjorie, og med Ansigtet saaledes opruffet?" og Dommeren fortrak sit smukke Ansigt paa en høist snurrig Maade.

Marjorie brød for første Gang ud i en munter Latter, og Dommerens Dine straaled.

Rejsen forekom ikke Marjorie lang, skjont Hestene gif meget langsomt, og Vognen ofte maatte gjenneem høj Sne. Engang var den nær ved at vælte, hvilket først vakte Passagerernes Skræk og siden en god Latter. Marjorie slyngede Armene fast om Halsen paa sin gode Ven og drog et langt Manddrag, da Vognen krængede til Siden, men hun streg ikke, og Mr. Gray klappede hende blidt paa Hovedet og sagde, at hun var en kjæk liden Pige.

Kl. 5 naaede de Saybrooke, tre Timer senere end den almindelige Tid.

„Vær saa snil, Sir," sagde Marjorie, idet de kjørte gennem Landsbyen til Hotellet, „at bede Kuffen om at jette mig af ved Terence Mc. Keons. Kanste han har glemt det, og jeg kjender ikke Vejen."

„Jeg lovede din Ven Barney at besørge Dig bid," sagde Mr. Gray, „men jeg tænker, vi gjør bedst i at saa os lidt Aftensmad først. Er Du ikke sulten? det er jeg. Min gamle Bekjendt, Mrs. Merrill, Bærtinden i Saybrooke Arms', har sikkert noget godt færdig til os. Efter Maden vil vi se, hvad vi skal gjøre, min lille Ven. Her er vi nu, og der staaer den gode Mrs. Merrill i Vinduet."

Dommer Gray hoppede let ned paa den renfejede Vej, og da han høflig havde hjulpet Damen med samt hendes Pakker ud af Vognen, bar han Marjorie ind i Huset, og den anden rejsende Herre, hvis Navn var Mr. Stevens, bragte meget venlig hendes Blyt ind og lagde den paa en Stol.

„Ja, Mrs. Merrill, jeg har bragt Sne med mig denne Gang og det i Overflod," sagde Mr. Gray, idet han hjertelig rystede hendes Haand. „Sagførerne er formodentlig kjede af at vente paa mig."

„Det glæder os altid at se Dem, Sir," sagde den venlige Mrs. Merrill imilende. „Og hvorledes lever nu Mijs Rachel og Master Reginald?"

„Meget bra; Mijs Rachels Hoved er slemt som sædvanlig, ellers er hun ved det gamle. Regie er en stor Kar nu; De vilde neppe kjende ham, Mrs. Merrill."

Mrs. Merrill havde været et meget afholdt Tjende i Dommer Grays Familie og havde været Reginalds Barnepike, til hun giftede sig og flyttede til Saybrooke. Reginalds Moder døde, da han var et lidet Barn, og Mary var en vigtig Person der i Huset, næsten ligesaa vigtig som Mijs Rachel selv, og hun var dog Dommerens Søster og havde været i Huset lige siden hans Hustru døde.

„Hvor skal den lille Pige hen?" spurgte Mrs. Merrill nu, da hun havde faaet Bækked om Familien.

„Hun fulgte med mig fra Wynn, og nu tænker jeg, Aftensmadden vil smage hende. I ethvert Tilfælde vil vi have den saa snart, De har den færdig, og — vent lidt, lad mig saa tale et Par Ord med Dem i Gangen."

Mrs. Merrill standfede udenfor Døren og lukkede den efter sig.

„Kjender De noget til en Familie Mc. Keon? Terence er Mandens Navn, tror jeg," sagde Mr. Gray. Mrs. Merrill tænkte efter et Øjeblik og rystede saa paa Hovedet.

„Nej, Sir, her er ingen respektabel Person af det Navn; her er en Mc. Keon, en fordrunken Irælænder, som slentret omkring her og imellem faar nogle Penge af John eller mig; men han er en forfærdelig upaalidelig Fyr og har en stor Familie. De bor i et elendig Hus i Beggar's Lane, det aller værste Strøg, ved De; men John kan nok ellers give Dem bedre Bækked om ham end jeg."

„Den lille Pige er paa Vejen til denne Mand," sagde Mr. Gray, „en Mand, som hun kalder Barney, stikkede hende afsted imorges fra Wynn, og efter hvad jeg kan forstaa, er hun forældreløs og skal bo hos denne Mc. Keon."

„Al!" sagde Mrs. Merrill med et misbilligende Udtryk. „Barney? ja, det maa være Barney Brian, en Violinspiller i Wynn. Jeg kjender ham; han er saa hjertens god som nogen. Han kommer hid for at spille imellem, og sandelig, Sir, De vilde blive forbauset, om De hørte Manden spille. Vil De tale med John nu, skal jeg hente ham?"

„Nej tak, det er ikke nødvendigt," sagde Mr. Gray, „jeg kan gaa ind til ham, men vær saa snil at se til Barney; og hør, Mary," sagde han leende, hvorved en Råd smukke hvide Tænder kom tilsynne, „syld hende bare ikke med Sukkertøj, for da vil hun ikke kunne spise noget af den dejlige Omelet, som jeg haaber, De har istinde at give mig tilaftens."

Mrs. Merrill imilede fornøjet og skyndte sig ud i Kjøkkenet for at tilberede det bedste, Huset formaade, til sin kjære og agtede Gæst.

Dommeren fandt John Merrill lænende sig over Disken og smaaende af en beruset Irælænder, som forgjæves søgte at overtale ham til at give sig en Snaps.

„Nu, hvordan gaar det John?" sagde Mr. Gray og rakte ham venlig Haanden. Er det den Maade, De behandler Deres Kunder paa?"

„Nej, ikke i Regelen, Sir," sagde John, idet han gjengjældte Dommerens venlige Smil; „men jeg laeder aldrig en Fyr saa mere fra Disken her end til et vist Punkt, og denne Mand har nok overfærdet Maalet. En elendig Bjalt er han, denne Terence Mc. Keon."

Mr. Gray saa med et ualmindelig alvorligt Udtryk efter Manden, der slyngede over Gaarden. Han havde faaet Svar paa sine Efterforsninger; sandelig, det vilde være grusomt at overgive det lille Bæsen i saadanne Hænder, og efter at have talt lidt om Ting i Almindelighed, gif han tilbage til Dagligværelset for at finde lille Marjorie.

Her saa det meget lyst og kofeligt ud, det var tydeligvis Marys egne flinke Hænder, der havde dækket Bordet saa fint og propert, og den flammende Ild og den gammeldagse, blankpudjede Kist foran den syntes overdaadig, naar en tænkte paa Uvejret udenfor.

Marjorie sad paa en Skammel ved Siden, med et roligt, tilfreds Ansigt og betragtede Mrs. Merrills anjelige Skikkelse, medens hun gif og ordnede Bordet.

[Fortf.]

Lægeraad.

Spørgsmaalene maa formidlet saa korte og saa nøjagtige efter Sygges Symptomerne som muligt. Opgivelse af Alder, Livsstil og Levemaade og tilføjelse af de vigtigste Sygdomme ønskes gjerne. Alle Spørgsmaal fra Udenlandske bør ledsages af et tydeligt Navn og Adresse maa opgives. Spørgere i Amerika kunne ikke vente Svar før om ca. 4 Maaneder.

S. . Aarhus.

De sorte Forer trykkes ud med en Uhrnagle. Ansigtet vaskes flittigt med Grønsåbe og lunken Vand Morgens og Aften. — Tilstanden bedres med Aarene.

R. B.—s.

1. Tag Dem hver Morgen en kold Afsviining i varm Bærelse og gaa saa en ordentlig Tur. Slut fuldstændig med Tobaksrygningen og Kaffebrønden. Tag Dem ogsaa en Spadsereetur om Aftenen for De gaar til sengs og læg Dem først, naar De bliver træt. Uvædsning paa Sengen er skadelig for Dem. Enhver Fritid bør De benytte til at motionere i — nu om Vinteren bør De gaa paa Ski eller Skoter, — og det som De ikke har Anledning dertil, saa hug og sag Ved. 2. 3. 4. Barber Dem daglig; indaand derefter Skjæggeroden med Grønsåbe. Denne vaskes derpaa af med lunken Vand og derefter pensles paa en Oplosning af 1 Del Salicylsyre paa 20 Dele Spiritus.

S. D. Grimstad.

Efter Deres — forøvrigt noget ufuldstændige Beskrivelse — skulde jeg tro, at De her lidt af en svager Form af Difterit med en efterfølgende Lammelse af Svælgmusklerne. Denne sidste Tilstand reiser nok paa sig af sig selv, men det var særdeles uheldig for Deres Omgivelser, at der har foreligget et ubehandlet og utoleret Difterit. De burde have søgt at saa Rede derpaa — Man kan aldrig være mistænkelig nok ligeværdig „lette" Difterit: — de, som lider deraf, gaa omkring blandt Folk som farlige Smittesprekere. —

1. Hvilket Middel anser De for det bedste og hurtigste mod Fortjolelse, Snue, som jeg har paadraget mig ved en Stund i Høst at gaa meget vead paa Fodderne? 2. Hvad er bedst at bruge mod sprutte Læber? 3. anbefaler De mig at bruge varme Udhalssbind? Jeg har aldrig været vant dertil og føler intet ubehag i Halsen.

R. T. 2.

1. Ved en Fortjolelse (Snue) af den Alder bør De lade Næsestindhinderne undersøge med Spejl af Læge. 2. Ualmindelig Zinksalve med Vaselin eller Zindguldning med Lanolin. 3. Nej, et Udhalssbind anser jeg for unødvendigt. Derimod bør De bruge Udtrøje nærmest Kroppen.

Af „Illustreret Familieblad", som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forud. Subskription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forskudsbetaling og adresseres til

„Illustreret Familieblad."

Decorah, Iowa.

Indhold.

Sernbanesituationer. Af V. L. (Fortf.) — Undertryk i Hamburg. (Med 4 Billeder.) — Da blev. Af Benedicte Brnildsen. — Hvem er hun. Af anie T. Gould. — Paa Nsen. (Billeder.) — Lægeraad.